

Programma Democratisch Politiek Keerpunt 2012

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
Democratisch Politiek Keerpunt	4
I Werkgelegenheid & Economie	4
II Cultuur	5
III Bestuur	5
IV Gezondheidszorg, cannabisgebruik	5
V Europroblematiek	5
VI Onderwijs	6
VII Milieu, energie	6
VIII Integratie, veiligheid	6
1. Neutrale overheid	7
2. Keerpunt in politiek en bestuur	8
2.1 Wat ging er mis?	9
2.2 De politieke partij staat te ver van de burger en de staat is partijdig	11
2.3 Het roer moet om	12
2.4 Keerpunten	12
2.5 Monopolies van de overheid die in een aparte bestuurslaag opereren	13
2.6 Keerpunt: Efficiëntere Gezondheidszorg	14
2.7 Keerpunt: Klantgerichte Gemeente	15
2.8 Keerpunt: Kritisch op Europa	16
2.9 Moet Nederland uit de eurozone stappen?	17
2.10 Keerpunt: Prestatie Onderwijs	18
3. Economie, kredietcrisis en financiën	19
3.1 Wat is er mis gegaan?	19
3.2 De crisis	20
3.3 Verkeerde keuzes	22
3.4 Wie bezuinigt er dan wel? U!!	23
3.5 Keerpunten	23
3.5.1 Keerpunt: Meer Werkgelegenheid	23
3.5.2 Keerpunt: Anders Bezuinigen	24
3.5.3 Keerpunt: Sterkere Economie	25
3.5.4 Keerpunt: Herstel Woningmarkt	26
3.5.5 Keerpunt: Nieuwe Energie	27
3.5.6 Keerpunt: Solide Infrastructuur	27
3.6 Meer werkgelegenheid in een sterk concurrerende wereld	28
4. Waarden en normen	30
4.1 Nederland immigratieland?	31
4.2 Keerpunten	33
4.2.1 Keerpunt: Betere Veiligheid	34
4.2.2 Keerpunt: Nederlandse Natuur	35
4.3 Nederlandse kunst en cultuur	36
4.4 Masterplan	36

Voorwoord

Geachte burgers,

De afgelopen weken was een bijzondere periode voor politiek Nederland. Een partij die nog maar een aantal weken bestond, de Onafhankelijke Burger Partij, besloot te gaan fuseren met Trots op Nederland. Zoals we allemaal weten is een fusie tussen 2 partijen een zeer moeilijk en langdurig proces, waarbij altijd vele verrassende hobbels moeten worden genomen. Deze zijn ons ook ten deel gevallen. Dat neemt niet weg dat wij als voorzitter en lijsttrekker buitengewoon tevreden zijn over het resultaat, waarbij wij constateren dat de hobbels gering waren en de weg uiteindelijk geheel is geëffend.

Wij presenteren u dan ook met gepaste trots het verkiezingsprogramma van het Democratisch Politiek Keerpunt genaamd: 'Een keerpunt naar de toekomst'.

Blij, omdat wij de stellige overtuiging hebben dat het politieke landschap een partij nodig heeft die, wars van ideologische stellingname, problemen en oplossingen durft in te brengen. Een partij die een klassiek liberale grondgedachte heeft over de overheid en met een kritische blik naar Europa en de rol van Nederland in de wereld. Een partij die geen one-issue partij is en het lef heeft om verantwoordelijkheid te nemen, zonder bij de eerste de beste tegenslag het hazenpad te kiezen. Een partij die binnen Europa kiest voor een splitsing van de euro en binnen Nederland kiest voor het stimuleren van het MKB en de ZZP'ers als motor van onze economie. Een partij die een kleinere overheid wil, minder bestuurslagen en minder politici, maar betere zorg, beter onderwijs, betere veiligheid en betere wegen. Wij hopen dat u zich kunt vinden in onze keerpunten en de komende verkiezing op 12 september uw vertrouwen aan ons durft te geven.

Op naar een keerpunt in de toekomst!

Hero Brinkman (lijsttrekker DPK)

Theo Reijnen (voorzitter DPK)

Democratisch Politiek Keerpunt

I Werkgelegenheid & Economie

- DPK is de enige partij die overheidsorganisaties als Zelfstandige BestuursOrganen (ZBO) wil afslanken en reorganiseren met € 16 mld./jr. besparing.
- DPK is tegen het baantjescircuit voor oud-politici en ambtenaren in deze ZBO's, waarvan er ondertussen 3200 zijn en die tezamen € 140 mld. of wel meer dan de helft van de rijksbegroting opslokken.
- ZBO's moeten bijvoorbeeld gesaneerd, samengevoegd of terug naar het ministerie, zo kan de NS en ProRail weer samengaan.
- DPK wil dat de overheidsuitgaven van nu 61% van het nationaal inkomen naar het Europees gemiddelde van onder de 50% gaat.
- DPK wil de zeer ernstige systeemcrisis, de euro, de werkloosheid, de banken en de concurrentie van Azië die we ondervinden aanpakken met vergaande maatregelen die vastgelegd zijn in een Masterplan.
- DPK is daarom tegen lastenverzwaring als BTW stijging, forensentaks en invoering "medicijnenknaak" zoals in "Lente-akkoord" opgenomen.
- DPK wil herstel van vertrouwen bij de consument, de huizenkoper, de belegger en de investeerder.
- DPK wil geen cent meer naar "Brussel" sturen, voordat daar de financiële zaken op orde zijn.
- DPK wil 20% besparen op uitgaven van "Brussel" zoals voor landbouw en regiofondsen.
- DPK is tegen het financieren van "nieuwe" economische groei op basis van geleend geld. Er mag geen cent meer bij de staatsschuld.
- DPK wil ondernemerschap in de productieve sector bevorderen door de startende ondernemer de eerste 3 jaren van winstgevendheid 5% minder belasting te laten betalen. Ook zal de startende ondernemer de eerste 3 jaren vrijgesteld moeten worden van gemeentelijke lasten.
- DPK wil dat de hypotheekrenteaftrek gewoon wordt gehandhaafd. Er is geen enkele reden om dit af te schaffen, anders dan een lastenverhoging bij de burger neer te leggen.
- DPK wil bezuinigen op ontwikkelingshulp, maar noodhulp bij natuurrampen en oorlog zal blijven bestaan.
- DPK wil invoering van een vlaktaks. Iedereen betaalt dezelfde belasting over het inkomen. De laagste inkomens worden gegarandeerd. Indien dit belastingtarief laag genoeg wordt is geleidelijke afschaffing van hypotheekrenteaftrek verantwoord.
- DPK wil de woningmarktsector stimuleren door de aflossing van de hypotheek in te bouwen in het pensioen.
- DPK wil de bouwsector stimuleren door de BTW van 21% een aantal jaren te verlagen naar het verlaagde tarief van 6% over de bouw en bouwproductie.
- DPK wil de successie- en schenkingsrechten volledig afschaffen; geen dubbele belastingheffing meer.
- DPK wil een verbod op het gedwongen verkopen van de woning via een veiling.
- DPK stimuleert de zelfredzaamheid in de economie en het ondernemerschap.
- DPK wil begrotingsevenwicht om de staatsschuld niet te hoog te maken.

II Cultuur

- DPK is tegen het wegcijferen van de eigen Nederlandse cultuur.
- DPK is voor cultureel ondernemerschap en wil subsidies verminderen, maar wil wel de burgers betrekken bij aanschaf en beheer van kunst en cultuur. Geen magazijn vol met opgeslagen kunst bij de overheid meer. Musea kunnen eventueel deel collectie veilen om gat in begroting te dichten.

III Bestuur

- DPK wil bestuurders bij aantoonbaar bestuurlijk falen persoonlijk financieel aansprakelijk stellen.
- DPK wil sjabloonbesparing op alle overheidsinstituten toepassen.
- DPK wil de Eerste kamer, Provinciale Staten en Waterschappen afschaffen.
- DPK wil dat ook paspoorten e.d. ook in een andere gemeente dan de eigen woongemeente besteld kunnen worden.
- DPK wil ambtelijke top vervangen bij regeringwissel.
- DPK wil meer inspraak van burgers in belangrijke zaken op gemeente en regioniveau, zoals gekozen burgemeester en politiechef

IV Gezondheidszorg, cannabisgebruik

- DPK wil de PGB's handhaven; de zwaksten in de samenleving kunnen we niet de rekening van de economische crisis laten betalen.
- DPK wil de fraude in de zorg (zo'n € 7 mld./ jaar) keihard aanpakken.
- DPK wil de cannabismarkt volledig liberaliseren en legaliseren door officiële verkooppunten, productielocaties en kwaliteitscontrole in te stellen. Normale belastingheffing net als bij andere bedrijfsactiviteiten introduceren. Er moet een keurmerk voor cannabis komen.
- DPK wil overige drugsproductie en handel keihard aanpakken door snelrecht toe te passen.
- DPK vindt gezondheidszorg een kerntaak van de overheid.
- DPK wil meer generatiewoningen om de zorg dichterbij de familie te leggen.
- DPK wil de marktwerking in de zorg beter organiseren, het is niet mislukt, maar moet beter.

V Europroblematiek

- DPK wil snel en effectief onderzoeken of de invoering van een munt met gelijkgestemde landen, de neuro, haalbaar is. Lukt dit niet, dan zal in Nederland eenzijdig de "florijn" tijdelijk als rekenenheid en wettig betaalmiddel voor binnenlands betalingsverkeer kunnen worden ingevoerd.
- DPK wil een raadplegend referendum houden over de (blijvende) deelname aan de euro.

VI Onderwijs

- DPK wil herinvoering van het leerlingwezen en een modern ingerichte “ambachtsschool” en een verlaging van de leerplicht naar 16 jaar.
- DPK is voor een Europees octrooi.
- DPK wil weer een conciërge op scholen.

VII Milieu, energie

- DPK wil niet langer windmolens subsidiëren: inefficiënt en economisch volstrekt achterhaald.
- DPK wil toepassingen van zonne-energie stimuleren en nieuwe vormen van kernenergie laten onderzoeken en zo mogelijk toepassen.
- DPK acht de discussie over broeikasgassen achterhaald: het gaat om de overgang van energie op basis van koolwaterstoffen naar nieuwe duurzame energie.
- DPK is fel tegenstander van invoering van de kilometerheffing als dubbele belasting voor de autobezitters. Onnodig duur en alleen gericht tegen de werkende burger.
- DPK wil een hogere maximum snelheid als de verkeerssituatie dat mogelijk maakt.
- DPK ziet infrastructuur als kerntaak overheid.

VIII Integratie, veiligheid

- DPK wil alle groepsgebonden subsidies verminderen en waar mogelijk afschaffen.
- DPK wil bij zware misdrijven het principe van “two strikes out” toepassen. D.w.z. wie een tweede keer bijvoorbeeld een moord begaat krijgt automatisch levenslang.
- DPK wil een herschikking binnen de legermacht, waarbij verregaande samenwerking met de Duitse landmacht wordt bewerkstelligd. Marine en luchtmacht worden uitgebreid en versterkt met moderne hulpmiddelen als drones en computer warfare.
- DPK ziet veiligheid als een kerntaak van de overheid.
- DPK wil het defensie budget constant houden. Landmacht kan ook worden ingezet bij binnenlandse evenementen en conflicten.
- DPK wil buitenlanders met goede economische perspectieven toelaten, kansarme zijn niet welkom. Politieke vluchtelingen worden onder voorwaarden wel opgenomen.
- DPK is voor verregaande invoering van minimumstraffen.
- DPK is voor uitbreiding van conflictbemiddeling (mediation).
- DPK is voor een boerkverbod
- DPK wil geen zichtbare uiting van geloof of cultuur of een deelbelang in een openbare functie bij de overheid.

1. Neutrale overheid

Tussen het in bestuurskringen nog altijd bewierookte multiculturalisme en het snel opkomende idee van 'eigen volk eerst' bestaat een derde weg: die van de aanvaarding van de eerder genoemde grondrechten als de vrijheid van meningsuiting, religie en onderwijs, neutraliteit van de staat en de gelijkwaardigheid van man en vrouw. Wij staan pal voor deze vrijheden, maar zijn streng voor overtreders van de wet! Dat betekent bijvoorbeeld dat individuele wetsovertredingen op basis van geloof niet worden getolereerd en worden bestraft.

Dit betekent ook dat de overheid seculier en neutraal is en blijft. De overheid vertegenwoordigt het algemeen belang en is geen werkplek of uitlaatklep voor deelbelangen en aparte doelgroepen. Elke zichtbare uiting die behoort tot een geloof, cultuur of deelbelang wordt geweerd uit de overheid. Als burgers te maken krijgen met de overheid, mogen ze er vanuit gaan dat ze worden behandeld op basis van neutraliteit. Ze mogen niet het idee krijgen dat ze worden behandeld op basis van de normen en waarden van een onderscheidende groep mensen met een andere culturele, religieuze of ideologische achtergrond. Als je voor de overheid wilt werken accepteer je dat je het algemeen belang uitstraalt.

Alle inwoners van Nederland moeten in vrijheid kunnen leven en werken, vrij van dwang, onveiligheid en betutteling. We zijn de overheidsbetutteling voorbij. Een harmonieuze samenleving gebaseerd op wederzijds vertrouwen en respect is niet van bovenaf te bereiken. Dat doen we zelf. Wij nodigen iedereen in Nederland dan ook uit om weer mee te gaan doen, te werken aan een samenleving waar excelleren, ondernemerschap en hard werken weer loont. Alleen door gezamenlijk de handen uit de mouwen te steken en zelf weer het voortouw en de verantwoordelijkheid te nemen, komt een harmonieuze en welvarende samenleving in het vizier!

2. Keerpunt in politiek en bestuur

Nederland is een prachtig land. We kunnen trots zijn op heel veel zaken die onze voorvaders hebben bereikt. De welvaart is groot en ons bedrijfsleven internationaal vermaard.

Maar we staan voor een keerpunt. Willen we de welvaart behouden, dan zullen we keuzes moeten maken. Mede als gevolg van de kredietcrisis en de eurocrisis is onze overheid, ten opzichte van de productieve economie, te groot en te log geworden om nog te kunnen worden bekostigd. Bij een ongewijzigde koers legt het een steeds groter beslag op onze welvaart en zal Nederland niet langer concurrerend zijn vergeleken bij de ons omringende landen. Het takenpakket van de overheid is te omvangrijk en niet meer van deze tijd. De situatie grenst aan het onhoudbare. De 60% grens is bereikt en we moeten terug naar het Europese gemiddelde van onder de 50%.

Er zijn drie belangrijke redenen aan te wijzen waarom de overheid zich juist nu bescheidener moet opstellen. Ten eerste zijn veel taken inmiddels overbodig. De afgelopen jaren zijn veel gewenste maatschappelijke ontwikkelingen volbracht. Ten tweede is de overheid als gevolg van overdreven regulering, bureaucratische druk en toenemende inbreuk op ons privéleven steeds vaker eerder een last dan een lust. Met het huidige beleid roept zij ook spanning op tussen bevolkingsgroepen. Het wegcijferen van de eigen cultuur en het voortrekken van andere culturen in de vorm van positieve discriminatie is schadelijk voor de samenhang in de samenleving. Ten derde is de huidige omvang van de overheid niet meer te betalen, de gevolgen van de kredietcrisis versterken dit effect. We hebben op dit moment niet te maken met een gewone recessie, maar met een systeemcrisis. Een combinatie van hoge schulden, een verzwakte economie, een verzwakt banksysteem en een logge overheid maakt dat het roer nu echt om moet. Het kan echt anders en veel beter!

De weg naar een steeds omvangrijker takenpakket voor de overheid is al lang geleden ingezet, de Grondwet van 1848 heeft dat niet kunnen voorkomen. Deze Grondwet moest ervoor zorgen dat zowel de macht van de koning als de overheidsbemoediging in de samenleving werd beperkt. Ook particuliere en maatschappelijke pressie op de staatsmacht werd geminimaliseerd. Maar de bepalingen die erin stonden om overheidsinmenging in de samenleving te beperken waren niet waterdicht.¹ Het parlement stond

¹ Thorbecke vond dat de staat het algemeen belang behartigde en dat dit algemeen belang voorrang had op het particuliere belang. Het primaat van de maatschappelijke besluitvorming lag voor hem dus bij de staat. De staat was daarom te allen tijde gerechtigd de individuele vrijheid van burgers aan banden te leggen (Van de democratische rechtsstaat naar de ochlocratie, Frank van Dun). De staat kon hierdoor worden bevolkt door partijen die deelbelangen dienden en wetten invoerden uit naam van algemeen belang. Daardoor is de individuele vrijheid in de loop der tijd door de staat vergaand ingeperkt.

open voor deelbelangen die de staatsmacht gebruikten om hun doelen te bereiken. Vakbonden, ondernemersverenigingen, ambtenarenbonden, boerenbonden, kerken, moskeeën en ideologisch verschillende politieke partijen zijn inmiddels vast onderdeel van onze samenleving, maar door hun onderlinge politieke strijd kwam er veel nieuwe wetgeving naast de Grondwet. Dit maakte langzaam maar zeker de overheid groter, complexer en vooral bemoeizuchtiger.

De Grondwet is eenmaal grondig herzien in 1983. Dat was nodig om de nieuwe wetten die vanaf 1848 waren gemaakt in één keer een plaats te geven in een nieuwe Grondwet. Sindsdien staat er expliciet in vermeld dat de overheid een opdracht heeft om sociale grondrechten te verlenen. Denk bijvoorbeeld aan het verlenen van rechtsbijstand als men daar geen geld voor heeft, het bevorderen van werkgelegenheid, verlenen van sociale zekerheid, verbetering van het leefmilieu, het bevorderen van de volksgezondheid, zorg dragen voor maatschappelijke en culturele ontplooiing en het aanbieden van onderwijs. Niemand is natuurlijk tegen deze maatregelen, maar om ze te verwezenlijken moet de overheid wel beslag leggen op een groot deel van onze welvaart in de vorm van belastingen en andere heffingen. Door de gestaag gegroeide omvang van de overheid is belastinggeld vooral sinds de vroege jaren zeventig niet eens meer toereikend. Er moest steeds meer worden geleend waardoor de staatsschuld snel is toegenomen. Ook de gasbaten zijn verbruikt. De eurocrisis die volgde op de kredietcrisis maakt duidelijk dat de verzorgingsstaat die we hebben opgebouwd financieel niet meer houdbaar is. De AAA-status van Nederland kan niet worden opgegeven.

2.1 Wat ging er mis?

De verruiming van de overheidstaken voor onze samenleving heeft verstrekkende gevolgen gehad. Het rondpompen van geld om de sociale grondrechten te verlenen heeft een enorm bureaucratisch en bestuurlijk circus gecreëerd. Het is namelijk erg moeilijk, zo niet ondoenlijk, om objectief vast te stellen welke mensen of groepen recht hebben op hoeveel steun of subsidie. De afweging hiervan is onderwerp van uitvoerige politieke en bureaucratische besluitvorming, waarbij verschillende belangen tegen elkaar worden afgewogen. Welke belangen voorrang krijgen boven andere belangen is niet transparant. Het parlement beoordeelt, maar lobbygroepen en ideologische vooringenomenheid hebben veel invloed op dit proces. De politieke strijd om de verdeling van belangen is een spel geworden van geven en nemen, van verdeel en heers. In ons land noemen we dat polderen. Omdat het herverdelende politieke systeem openstaat voor deelbelangen, is er een politieke strijd om de middelen van anderen ontstaan.

Door die politieke strijd is de taakopvatting van de overheid in de loop der tijd veranderd van beschermer van de welvaart naar verdeler van de welvaart. Als er problemen of spanningen waren, werd doorgaans

een commissie ingesteld die tot de conclusie kwam dat de oplossing van het probleem lag in het trekken van de portemonnee. De portemonnee van de belastingbetaler welteverstaan! De samenleving is door de groei van inspraak, samenspraak en rondpompen van geld van anderen oneindig veel complexer en trager geworden.

Veel mensen begrijpen niet meer waar de overheid voor staat... Ideologie, persoonlijke contacten en zelfs de waan van de dag hebben invloed op de politieke verdeling van de belangen. Wat gisteren nog rechtsgeldig was, kan vandaag in het tegendeel zijn omgeslagen. Wie gisteren nog voordeel had bij bepaalde wetgeving, kan vandaag worden beroofd van zijn privilege.² Rechtsongelijkheid is de basis van de samenleving, georganiseerd onrecht de norm. Op afstand geplaatste overheidsorganen worden listige ondernemers die grote risico's aangaan in naam van de staat.

De geldpomp heeft niet alleen gezorgd voor een verregaande bureaucrativering van de samenleving. Ook is de behulpzaamheid en het vertrouwen waar ons land altijd zo bekend om stond geleidelijk uit de samenleving verdwenen. De overheid heeft als het ware de zorg en liefdadigheid gemonopoliseerd. Burgers zetten zich steeds minder in voor anderen omdat ze denken dat de overheid het wel opknapt. Dat heeft er flink ingehakt. Uit de Nationale Vertrouwensmonitor blijkt dat zes op de tien Nederlanders elkaar niet meer vertrouwt en maar liefst 75% van de mensen vertrouwt de huidige politiek niet. We betalen belasting aan de overheid, maar weten niet waaraan en aan wie dit geld wordt besteed. Uitkeringen zijn anoniem en veel te vrijblijvend, onze ouders slijten hun laatste jaren in slecht presterende verzorgingshuizen of verpleeghuizen die zich vaak ver van onze woonplaats bevinden. De zorg, het vertrouwen en de saamhorigheid tussen de mensen is verdwenen.

De onvrede over het functioneren van de overheid is groot. We moeten ons dan ook afvragen of de overheid in de huidige omvang en met het huidige takenpakket nog wel voldoet aan de wensen van onze samenleving. Scholen, zorginstellingen en omroepverenigingen zijn afhankelijk gemaakt van overheidsfinanciering en staan dus met de neus naar Den Haag en als gevolg daarvan met de rug naar de burger. Burgers hebben niet of nauwelijks inspraak meer in deze organisaties. Door overheidsfinanciering en ontzuiling zijn de maatschappelijke organisaties losgezongen van de samenleving, de huidige politiek heeft daar geen antwoord op.³

² We hebben gezien hoeveel onvrede dit veroorzaakt toen het Kabinet Rutte besloot tot een vrij beperkte bezuiniging in de cultuursector.

³ Deze ontwikkeling staat beschreven in het boek De Geldpomp van Gijs Herderscheê (Balans, 2009). Overigens is diezelfde overheid er debet aan dat nieuwe groepen mensen met sterk afwijkende culturen door de mislukte integratie met de rug naar de samenleving staan. Zie het derde deel voor een analyse.

2.2 De politieke partij staat te ver van de burger en de staat is partijdig⁴

De drie ideologische hoofdstromingen in ons politieke landschap, liberalisme, sociale democratie en christen democratie, zijn de afgelopen decennia steeds meer op elkaar gaan lijken. In het parlement uit zich dat in een verzameling van verschillende partijen die wat standpunten betreft over de inrichting van de samenleving niet of nauwelijks nog van elkaar te onderscheiden zijn. Daarbij is de bureaucratie enorm uitgebreid en is er een waar benoemingscircuit opgetuigd, zowel in de politiek als in de ambtenarij. De politieke partij is vergroeid met het ambtelijk apparaat. De politieke partij is verstatelijkt, en de staat werd partijdig. Nog maar drie procent van de Nederlandse bevolking is lid van een politieke partij, maar om in aanmerking te komen voor relevante politieke en maatschappelijke posities moet je er lid van zijn. Dat betekent dat 97% van de bevolking geen uitzicht heeft op een politieke of bestuurlijke functie die het verschil maakt. En als er een poging wordt gedaan om toch het apparaat te betreden, worden de nieuwkomers gezien als onwelkome gasten die buiten de deur moeten worden gehouden. Een steeds kleinere groep mensen heeft en houdt hierdoor in Nederland de touwtjes in handen. Burgers staan buitenspel.

De gevolgen van deze bestuurlijke en politieke verknoping zijn serieus te noemen. Er heerst een regentenmentaliteit, er is sprake van een tekort aan vertrouwen bij het publiek, er is een geringe binding tussen politiek en publiek en daardoor een verantwoordingprobleem. Kort gezegd komt het erop neer dat er wel verantwoordelijke bestuurders en politici zijn, maar dat hun verantwoordelijkheid maar in beperkte mate wordt gekoppeld aan aansprakelijkheid.⁵ Bestuurders kunnen zonder gevolgen enorme fouten maken. Los van de kosten die dit met zich meebrengt leidt het ook tot een bestuurlijke cultuur van 'na mij de zondvloed'. Het beste is dit te zien bij de verzelfstandigde en op afstand van de overheid geplaatste instellingen zoals woningbouwverenigingen. Deze instellingen kunnen niet worden aangepakt door de politiek, maar hebben ook geen last van de tucht van de markt. In dit klimaat kunnen bestuurders zichzelf verrijken, door hen gemaakte fouten worden echter afgewenteld op de belastingbetaler.

Verandering lijkt bijna onmogelijk. Er valt voor de Nederlanders niet zo bijster veel meer te kiezen. De burgers van dit land stemmen op een steeds kleiner wordend gezelschap van beroepspolitici dat is onderverdeeld bij partijen die steeds meer op elkaar zijn gaan lijken. Eens in de vier jaar mogen de burgers opdraven om op een bestaande partij te stemmen, de zetels worden daarna verdeeld over dezelfde partijen als vóór de verkiezingen. Na nieuwe verkiezingen wordt door zetelverschuiving de buit

⁴ Deze uitspraak is van Dr. A. P. M. Krouwel, universitair docent verbonden aan de faculteit politicologie van de Vrije Universiteit te Amsterdam.

⁵ Dit hebben we bijvoorbeeld kunnen zien bij de vuurwerkramp in Enschede. Zo ongeveer iedere officiële instantie heeft daar gefaald, maar alleen de eigenaren van de fabriek kregen straf.

misschien iets anders verdeeld, maar om dit voor de partijen draaglijk te maken is het benoemingscircuit opgetuigd. De politieke partijen zijn meer bezig met het in stand houden van zichzelf dan met het oplossen van problemen van de inwoners van ons land. De steun voor deze partijen vanuit de bevolking is dan ook steeds kleiner geworden. Een regering van en voor het volk is verworden tot een regering van en voor een zeer kleine minderheid van de Nederlandse bevolking. Er is sprake van een politiek kartel. Hier is niets democratisch meer aan. Langzaam verandert ons land in een oligarchie waar een kleine minderheid de macht stevig in handen heeft.

2.3 Het roer moet om

De overheidstaak om via de polder groepen mensen van verschillende culturele en / of religieuze afkomst te faciliteren en te emanciperen is niet meer van deze tijd. Er is een anders ingerichte overheid nodig, een overheid die zich weer neutraal opstelt en de rol aanneemt die haar het meest op het lijf geschreven is: die van scheidsrechter. Een neutraal politiek bestel dat zich baseert op de klassieke grondrechten, op vrijheid en bescherming van het individu dat beter in staat is de uitdagingen van deze tijd aan te kunnen. De transitie van de huidige opzet naar deze nieuwe rol is de grote uitdaging waar Nederland nu voor staat.

De bestaande partijen willen de burger verder belasten om zo hun positie te behouden. Maar de burgers zijn niet verantwoordelijk voor de crises en kunnen dus niet verantwoordelijk worden gehouden. Daarom wil DPK geen cent meer van de burger naar Brussel. Eerst zal de grootste overheid van Europa zelf flink moeten bezuinigen.

2.4 Keerpunten

Om de logge bureaucratie en de verstikkende regeldruk écht op te lossen moeten we op een heel andere manier durven kijken naar de regelgeving. Niet van bovenaf vanuit de overheid, maar van onderop. Centraal staat het vertrouwen in de burger en de ondernemer. De eerste vraag is dan: wat kan men zelf beslissen? Pas als er belangen van anderen gaan spelen en er spelregels nodig zijn, komt de gemeentelijke overheid in beeld. Dat is de bestuurlijke laag waar de burger het meest mee te maken heeft. De bestuurlijke laag boven de gemeenten wordt gevormd door de provincies. Die zouden als bestuurslaag afgeschaft kunnen worden. De historische en culturele betekenis blijft natuurlijk gewoon behouden. Op rijksniveau weten we dan welke regels er nodig zijn en gehandhaafd dienen te worden en kunnen we uitrekenen hoeveel ambtenaren daarvoor nodig zijn. Het aantal bestuurstaken in het onderwijs en de zorg zal worden bepaald door hier een sjabloon over te leggen. Het sjabloon zal bepalen hoeveel managers en personeel nodig zijn om bepaalde overheidstaken uit te voeren.

Bij vertrouwen hoort handhaven. Dat kan met veel minder ambtenaren en politici. De Eerste Kamer kan worden afgeschaft. Ervoor in de plaats zal een Constitutioneel Hof zich gaan buigen over rechtmatigheid van wetsvoorstellen. Ook de bestuurslagen Provinciale Staten en waterschappen kunnen worden afgeschaft. Deze taken kunnen worden overgenomen door gemeenten (waterzuivering) en Rijkswaterstaat (dijken en watermanagement). Door een algehele herziening van het takenpakket van de overheid zullen Kamerleden zich weer bezighouden met zaken die echt belangrijk zijn. Dat heeft in ieder geval effect op het aantal ambtenaren bij de departementen: die hoeven zich dan namelijk ook niet meer te buigen over onbenullige en overbodige vragen. Om ervoor te zorgen dat de slagvaardigheid van de ministers (en ook de wethouders) toeneemt, wordt de top van het ambtelijk apparaat automatisch ontslagen als de zittende minister of wethouder verdwijnt. Een nieuwe minister of wethouder bepaalt of ze worden herbenoemd.

De politieke praktijk sluit inmiddels niet meer aan bij de maatschappelijke werkelijkheid. Ambtenaren, bestuurders en politici leven in een papieren werkelijkheid die in niets meer lijkt op wat de man in de straat ervaart. Naast de institutionele veranderingen dient daarom ook de cultuur van de diverse overheidsorganisaties te veranderen. De ambtenaren en bestuurders zijn er voor de burger en niet andersom. De ambtenaar moet weer burgerdienaar worden!

2.5 Monopolies van de overheid die in een aparte bestuurslaag opereren

De rijksoverheid en later ook de gemeenten hebben een zeer groot aantal taken van de overheid afgestoten en ondergebracht bij aparte instellingen. Dat zijn min of meer zelfstandige bestuursorganen die namens de overheid zelfstandig taken uitvoeren als uitkeringen, advieswerk, beheer en exploitatie. Deze organen worden een zelfstandig bestuursorgaan genoemd (ZBO) of rechtspersoon met wettelijke taak (RWT). Voorbeelden zijn de NS, Pro Rail, AFM, SVB, NZa, COA, CBR. Er zijn in Nederland momenteel ongeveer 3200 van dit soort organen, ook wel Quango's genaamd. Quango is een Quasi Autonome Non-Gouvernementele Organisatie. Het totale budget van deze 3200 organisaties is ongeveer € 140 mld./ jaar. Nu keert de SVB ca. € 32 mld. als AOW uitkering uit, dan blijft er nog € 108 mld. over. Elke organisatie heeft vaak een eigen gebouw, directie, staven, raad van bestuur en rapporteert direct of indirect aan het ministerie. Sommige ZBO organen zijn een NV die lastig gecontroleerd en bijgestuurd kunnen worden zoals het Kadaster, de NS en Pro-Rail. De overheid denkt dat bijvoorbeeld het Kadaster geheel zelfstandig is en de staat geen geld kost. Maar als men inefficiënt werkt, betaalt de gebruiker dat via een tariefsverhoging. De overheid heeft taken die een monopolie vormen uitbesteed aan verzelfstandigde organen zonder strakke controles (checks & balances) en in principe wordt een organisatie zonder concurrentie te duur. Daarmee heeft de overheid tientallen jaren geleden een principiële fout gemaakt.

Ook gemeenten zijn al begonnen taken af te stoten, dat betekent zogenaamd minder ambtenaren, maar wel meer banen in die zelfstandige organen en veel overhead. Er zijn ook nog honderden subsidie regels voor zeer veel instanties. Voor elke euro subsidie geeft de overheid gemiddeld ongeveer 1,5 euro intern uit aan regelgeving, aanpassing van regels, subsidie beoordeling, toewijzing en controle inclusief alle overhead. Kleine subsidie bedragen zijn dan relatief zeer duur en kunnen beter afgeschaft worden, tenzij expliciet geformuleerd is dat dit grote nadelen oplevert. Deze subsidie stroom moet fors ingedamd worden. We zien ook dat veel oud politici duur betaalde banen krijgen in deze branche. Dit systeem is dus verworpen tot een politieke vriendenrepubliek, die door de bestaande politieke partijen niet wordt aangepakt. Immers: snijden in eigen vlees.

Op dit moment geeft de staat in Nederland al 61% van het nationaal inkomen uit, terwijl dat in de EU en bijvoorbeeld Duitsland ca. 50% is. Als wij ook 50% zouden halen is dat een besparing van ca. € 40-50 mld., ruim meer dan de gevraagde bezuiniging in de economische crisis van nu. We kunnen dat bereiken als we op die staatsmonopolies gaan bezuinigen. Dan moeten we in die 3200 organen en de organen van gemeentewege gaan ingrijpen door saneren, samenvoegen, bezuinigen of afschaffen. Het blijkt dat er vele organen op een zelfde terrein werkzaam zijn, bijvoorbeeld de inspectie volksgezondheid, RIVM, CIZ, en vele andere organen, die soms langs elkaar werken. Maar ook op gebied van onderwijs zijn er zeer veel zelfstandige organen, de inspectie, een groot aantal colleges, stichtingen en commissies die over examens waken, een groot aantal kwaliteitsdiensten dat wellicht beter samen kan werken. In de financiële wereld hebben we de DNB, AFM en nog een aantal organen. Ook daar is samengaan en afslanken sterk te overwegen.

DPK heeft becijferd dat 15% bezuiniging op al deze organen vrij gemakkelijk haalbaar moet zijn en dat is al een bezuiniging van € 16 mld. binnen een paar jaar te realiseren.

2.6 Keerpunt: Efficiëntere Gezondheidszorg

Gezondheidszorg is een kerntaak van de overheid, waarbij de kwaliteit van leven voorop staat. Eigen regie betekent niet: zoek het maar zelf uit, maar het betekent: we komen er samen wel uit zonder overheid. Niet voor ieder wisswasje naar de dokter, niet direct bij de overheid aankloppen als het even niet lukt. Trots zijn op het zelf kunnen en anderen te helpen om het zelf te kunnen. Daar gaat het om! Natuurlijk wil DPK het PGB handhaven. Het kan niet zo zijn, dat de zwaksten in de samenleving het gelag betalen van onze economische crisis.

De kosten van onze gezondheidszorg zijn volledig uit de klauwen gelopen. Het kost kapitalen, terwijl er senioren zijn die maar eens per week gelucht worden. Zelfs in de gevangenis word je beter verzorgd. Dat komt omdat er te weinig toezicht is en teveel gefuseerd wordt, waardoor zorginstellingen zorgfabrieken worden. Zorgfabrieken waar onze zieke familieleden wegwijnen. Dit moet stoppen! DPK wil weer terug naar verzorging in huis door mantelzorgers en vrijwilligers vergoedingen te geven. Buren die even op de kinderen passen en senioren weer betrekken bij de familie door de bouw van aanleunwoningen te stimuleren. Daarom wil DPK de bouw of verbouw van generatiewoningen stimuleren, die hebben wat ons betreft de toekomst.

Het is gewenst om naast een eerste hulp post in een ziekenhuis een huisartsenpost te hebben als poortwachter, want de hulp die door deze huisarts geboden wordt, is -mits toereikend- veel goedkoper dan in een volledig ingerichte eerste hulp post. Verder wil DPK de gezondheidszorg grondig reorganiseren door forse besparingen te realiseren op bestuurslagen. Dit kan eenvoudig worden gerealiseerd door een sjabloon samen te stellen waarin iedere bestuurder of manager wordt toegewezen per zoveel verzorgend personeel per eenheid. Zijn er te veel bestuurders of managers in een bepaalde laag dan zal daar in gesneden moeten worden. Hierdoor lossen we de almaar groter wordende problemen in de gezondheidszorg zelf op en schuiven we dit probleem niet door naar de volgende generatie. Ook de fraude in de zorg (geschat op zo'n € 7 mld./ jaar) dient bikkelhoud te worden aangepakt. DPK vindt dat de marktwerking in de zorg moet worden herzien. Monopolies moeten beter gecontroleerd worden door checks en balances in de organisatie. De zeer ingewikkelde betaling per Diagnose Behandel Combinatie, DBC, kent nogal wat problemen (er zijn er veel te veel) en kan deels weer vervangen worden door een betaling per tijdseenheid. Bij eigen regie in de zorg hoort natuurlijk ook het recht op zelfbeschikking, maar dan wel volgens nog af te spreken regels.

2.7 Keerpunt: Klantgerichte Gemeente

De gemeente waarin we wonen is de hoeksteen van onze samenleving en dat wil DPK op peil houden. Een eventueel samengaan van gemeenten wordt bepaald in een referendum. Immers, de burgers maken zelf wel uit hoe groot een gemeente mag zijn en niet "Den Haag". Daarom willen we ook dat onze gemeente er is voor haar inwoners. Er moet meer directe democratie in de gemeente zijn en de gemeente is een lokaal contactpunt voor de burger. Hoe doen we dat? Door meer bijeenkomsten op vrijwillige basis te organiseren op lokaal niveau en op die manier de inwoners weer te betrekken bij de gemeente.

Door bijvoorbeeld een gekozen burgemeester en een gekozen politiechef te introduceren. Maar ook door benoemde bestuurders weer te dwingen integer te zijn, door ze ook financieel aansprakelijk te kunnen

stellen in geval van aanrekenbare nalatigheid. Dat geldt toch voor ons allemaal, waarom dan niet voor onze bestuurders?

De gemeentes moeten uniforme tarieven hanteren voor alle diensten die op nationaal niveau worden ingevoerd, zoals paspoorten en rijbewijzen. Het moet mogelijk worden om paspoorten e.d. ook buiten de eigen gemeente aan te vragen. Al te grote verschillen tussen tarieven tussen gemeenten zijn niet wenselijk. Iedere taak die door het Rijk wordt doorgeschoven naar de gemeente moet gecompenseerd worden.

Bij alle overheden moeten uitingen van religie zowel op personen als op gebouwen niet zichtbaar zijn. Dit geldt voor alle religies! Bovendien is DPK voorstander van een boerkaverbod in de openbare ruimte omdat het vrouwonterend is.

DPK vindt dat de cannabis markt kan worden gelegaliseerd via daartoe aangewezen verkooppunten en productielocaties met strenge controles en accijnzen, net als voor alcohol en andere rookwaren. Dat is goed voor de schatkist en het haalt cannabis uit de illegaliteit. Door het wegvallen van de illegaliteit zullen er ook minder (politie)kosten gemaakt hoeven worden. Op alle fronten dus een win-win situatie. Tegen illegale wietplantages en (hard)drugshandel zal keihard worden opgetreden.

2.8 Keerpunt: Kritisch op Europa

De Euro en Europa zijn sinds vele jaren synoniemen van elkaar geworden in ons land. Als één van de oprichters en voortrekkers in Europa heeft Nederland altijd een duidelijk standpunt gehad. Maar volgens DPK gaat dat niet ver genoeg.

Wat gebeurt er eigenlijk precies in Brussel? Niemand kan het je meer vertellen. We hebben een nieuwe bureaucratische kracht laten ontstaan waar we zelf geen vat meer op hebben. De uitgaven aan regiofondsen en andere subsidies moeten worden teruggebracht met 20%. Ook hier wil DPK sjabloonbesparing toepassen. Binnen de EU groeit ook het aantal zelfstandige bestuursorganen snel en wordt al jaarlijks € 4,2 mld. besteed. Maar het gaat veel verder dan dat. Er moet democratische transparantie komen met direct gekozen bestuurders. Om dit te bereiken wil DPK het Europees verdrag openbreken en zo een keerpunt in Europa bewerkstelligen.

Over Europa kan DPK heel duidelijk zijn: gelijke monniken, gelijke kappen. Waarom zijn bijvoorbeeld binnen de EU de pensioenleeftijden nog niet aan elkaar gelijk gesteld?

2.9 Moet Nederland uit de eurozone stappen?

In een muntunie moeten soevereine landen zich strikt houden aan de afspraken over tekorten op de begroting (3% BBP) en de schuldpositie (60% BBP). Een 3% tekort (dat is ongeveer 6% van de begroting) geeft in 5 jaar een schuldvergroting van 65% naar 81% van het BBP, dat is erg veel. Een tekort terugbrengen is een zeer zware taak. Gemiddeld moet over een korte periode begrotingsevenwicht bestaan met een maximaal tekort van 3%.

Een muntunie moet afdwingbaar (bij wet) en handhaafbaar zijn zodat alle landen gemiddeld over enkele jaren het zelfde % tekort op de begroting hebben en de schuldpositie niet laten oplopen. Anders moeten andere landen kunnen ingrijpen in de begroting en de inkomsten en uitgaven van een soeverein land. Dat is lastig, maar noodzakelijk.

In de eurozone is dit niet geregeld door de politici. Met name Gerrit Zalm, VVD, voormalig minister van Financiën, had de Euro in deze vorm nooit mogen laten doorgaan, en uiteraard vele anderen met hem. Het was naïef van hen om te denken dat het later nog wel geregeld zou worden. Elke onderhandelaar weet dat zo'n cruciaal punt van begin af aan goed geregeld moet zijn. Als de soevereine landen die bevoegdheid niet uit handen willen geven wordt dat het einde van de euro.

Maar in een neuro-zone en een zeuro-zone gelden ook deze normen en noodzakelijke overdracht van bevoegdheden in begrotingsdiscipline. Vroeger werd dat opgelost met devaluaties van de eigen munt. Een twee munten stelsel zou verlichting geven.

Alleen een regeling voor de bevoegdheid wie mag ingrijpen in een soeverein land moet geregeld worden. Oplossingen met Eurobonds, ESM, EFSF, geld drukken via ECB; het is allemaal naast de kern van het probleem en water naar de zee dragen. Maar deze geldstroom naar geklungel van Staten en banken wordt wel gegarandeerd. Bijna niemand ziet het, maar de Nederlandse Staat (u dus!) heeft al € 465 mld. gegarandeerd aan ESM, ECB etc. Hoe je het went of keert: er zal een bedrag moeten worden betaald. Hoe langer we wachten hoe groter het bedrag zal worden.

Overdracht van begrotingsbevoegdheden is nog geen politieke unie. Maar de culturele verschillen tussen noord- en zuid Europa zijn wel erg groot en daarom moet er meer gebeuren. om de euro te handhaven.

DPK wil daarom op korte termijn onderzoeken of een muntunie met gelijkgestemde landen haalbaar is. De dreiging die van zo'n onderzoek uitgaat, vergroot de druk op zuidelijke landen om de discipline te handhaven.

DPK is er voor over zo iets wezenlijks als de euro een raadplegend referendum te houden.

2.10 Keerpunt: Prestatie Onderwijs

Als het aan DPK ligt, is er een aantal stevige keerpunten te bewerkstelligen in het onderwijs. Zo wil DPK herinvoering van het leerlingwezen, ambachtsschool, verlaging van de leerplicht mits er vervolg onderwijs is in het leerlingwezen en verplichte omscholing. Maar er is meer.

Net als andere overheidsinstellingen moeten ook de onderwijsinstellingen onderworpen worden aan het besparingssjabloon. De functioneringseisen van alle managers en bestuurders zullen worden vergeleken met hun daadwerkelijke effectiviteit. Dit zal met name in de bestuurslagen flinke besparingen opleveren.

DPK is voorstander van neutraal en onpartijdig onderwijs. Het is noodzakelijk dat de kwaliteit van het onderwijs weer centraal komt te staan. DPK is van mening dat dit mogelijk is door prestatiebeloning in te voeren, zowel voor leerlingen op basis van inzet als voor scholen.

Bovendien moet de functie van conciërge weer ingesteld worden en in een woning bij de school wonen zoals dat vroeger was indien mogelijk.

Leerlingen in het middelbaar onderwijs verdienen een leraar, die volledig gekwalificeerd is in het vak waarin ze les geven. Net zoals het vroeger was met een bijbehorend salaris. Dat is veel belangrijker dan al die zogenaamde “gekwalficeerde managers”.

3 Economie, kredietcrisis en financiën

De Nederlandse economie is vanouds altijd erg sterk geweest. Nederlanders zijn de uitvinders van de aandelenbeurs en het hedendaagse banksysteem. Het gevolg van deze vindingen was de Gouden Eeuw waarin de eerste internationaal opererende bedrijven op poten werden gezet, zoals de Verenigde Oost-Indische Compagnie (de VOC).⁶ De sterke gulden zorgde voor stabiliteit en voorspoed. Tegelijk met de groeiende economie ontwikkelde zich een stabiel politiek bestuur. Economische groei was in die tijd geen doelstelling van een hoger gezag, maar een resultante van persoonlijke vrijheid en goed afgebakende eigendomsrechten. Uit ervaring wist men dat een stabiele en efficiënte overheid, die zich concentreerde op de bescherming van individu en bezit, garant stond voor welvaart en welzijn. In onze tijd zijn we dat vergeten. Economische groei is tegenwoordig nodig om onze schulden en de uitgedijde overheid te kunnen blijven betalen. Als de economie stopt, is het spel uit.

3.1 Wat is er mis gegaan?

De groei van het takenpakket van de overheid, de bureaucratie, de regulering, de hoogtes en hoeveelheid van verstrekte uitkeringen en vergaande internationale (militaire) samenwerking kosten veel geld. De overheid is om dit te kunnen betalen in de loop der tijd steeds meer aanspraak gaan maken op het geld dat in de samenleving wordt verdiend. In 1900 waren de Nederlandse overheidsuitgaven als percentage van het nationale inkomen bijvoorbeeld nog maar 10%, in 1950 was dit 24% en in 2002 al 52%.⁷ Anno 2012 is het maar liefst 61%. De overheid is dus in steeds ruimere mate op de samenleving gaan teren. Anders gezegd: de staat is gaan parasiteren op de burger en de economie. Dit werkt zeer verstikkend op de economische bedrijvigheid, waardoor de economische groei sterk wordt beknot.

Toch kenden we jarenlang een groei van de welvaart. De kredietcrisis heeft echter een vervelende waarheid boven water gebracht: we hebben de afgelopen decennia op de pof geleefd. Zowel overheden, bedrijven als gezinnen hebben zich in de schulden gestoken om zich een aangename levensstijl te kunnen veroorloven. Overheden wilden meer uitgeven dan er via belastinggeld en heffingen binnenkwam, bedrijven wilden investeren in capaciteit die uiteindelijk alleen kon worden gebruikt door meer consumptie op krediet en gezinnen wilden met hogere hypotheek en consumptieve leningen goed

⁶ De Gouden Eeuw loopt grofweg van 1602, het jaar van de oprichting van de VOC, tot 1672, het jaar dat bekend staat als het Rampjaar.

⁷ Bronnen: Adam Smith Institute "Economische geschiedenis van Nederland in de 20e eeuw" J.L. van Zanden / R.T. Griffiths. Dat de 52% in 2002 niet werd gehaald en de lasten ten opzichte van het nationale inkomen in de jaren negentig van de vorige eeuw snel daalden, komt alleen maar door de sterke groei van de productieve economie. De collectieve uitgaven groeiden in die tijd gewoon door, zij het minder sterk dan de groei van de productieve economie. Nu de productieve economie stagneert zullen we de komende jaren bij ongewijzigd overheidsbeleid een omgekeerd proces zien.

wonen en leven. Zowel overheden als de economie groeiden gestaag en simultaan. We maakten ons zelf wijs dat we rijk konden worden door te lenen. Veel van de gevestigde partijen denken dit nog steeds. Lenen om de economie weer aan te jagen, meer banen scheppen bij die uitdijende overheid. Er moet een eind aan komen! De rente op de staatsschuld kan straks als de rente stijgt niet langer worden opgebracht.

Opeenvolgende Nederlandse regeringen hebben ons opgezadeld met een staatsschuld van maar liefst 405 miljard euro medio 2012⁸. Overigens was dit nog niet genoeg, want ook de ruim 200 miljard euro die onze gasbel sinds 1970 heeft opgeleverd is niet geïnvesteerd in blijvende welvaart verhogende investeringen, maar grotendeels over de balk gegooid met sociale uitkeringen. Door lenen, verspillen en de dertig jaar lange kredietstimulering is er kortstondige welvaart gecreëerd. Maar krediet opnemen betekent naar voren halen van koopkracht en interen op toekomstige koopkracht. De rekening zit dus gewoon onder in de zak.

3.2 De crisis

Het uitbundige leengedrag is mogelijk gemaakt door het kunstmatig laag houden van de geldmarktrente door overheden en centrale banken, de VS voorop. Door de korte rente jarenlang laag te houden werd lenen gestimuleerd. Bij elke economische dip verlaagden centrale banken de rente nog verder om de economie te stimuleren.⁹ Landen in Azië hielden om hun export te stimuleren hun valuta goedkoop ten opzichte van de dollar door Amerikaanse staatsobligaties in te kopen. Hierdoor bleef de lange rente ook lager. Door de lage rente kon de kredietcreatie en daarmee de schuldenberg tot enorme proporties toenemen. Toen de financiële instellingen ook nog eens uitvonden dat de schulden op hun balans konden worden opgeknipt en verpakt en worden doorverkocht aan andere partijen, was het hek van de dam.¹⁰ Het opstapelen van schulden door kredietcreatie was jarenlang veel te makkelijk. Centrale bankiers hebben hun taak ernstig verzaakt en door hun rol als hoeder en beschermer van de financiële industrie hebben zij de commerciële bankiers ongelooflijk veel roekelozier gemaakt. Door de impliciete steun aan commerciële banken is de financiële economie veel sneller gegroeid dan de productieve economie.¹¹ Bankiers vonden het geweldig zo veel krediet te kunnen creëren, ze verdienden goud geld en de bonussen

⁸ In 2000 was dat nog 224 miljard.

⁹ De productieve economie heeft baat bij een stabiele rente, maar in ons systeem van centrale banken die samenwerken met commerciële banken en overheden is een stabiele rente op langere termijn onmogelijk. Het huidige monetaire systeem veroorzaakt extreme conjunctuurcycli. Door de door centrale banken gemanipuleerde lage en afnemende rente ontstaat namelijk in eerste instantie markeuforie en veel investeringen met geleend geld, maar veranderende omstandigheden en verwachtingen zorgen voor snel veranderende kapitaalstromen, stijgende marktrente en bedrijfsfaillissementen, omdat door afnemende economische activiteit de aangegane schulden niet meer kunnen worden voldaan.

¹⁰ Het zogenaamde securitiseren van schuld. De redenering achter dit idee was dat risico's zo beter konden worden gespreid, waardoor de risico's in het systeem veel kleiner werden. Het gevolg was een lagere marktrente en overdadig veel liquiditeit. De realiteit was dat risico helemaal niet verdween.

¹¹ Als een commerciële bank in problemen komt en te groot is om om te laten vallen, wordt er door overheden en / of centrale banken altijd ingegrepen: de bank wordt op de been gehouden. Commerciële banken weten dit en nemen daarom veel meer risico's dan bedrijven in de productieve economie.

stegen tot in de hemel. Bankiers konden niet verliezen en wisten dat bij verlies overheid en centrale bankiers klaar zouden staan om het verlies te verdelen over de burgers. Door overheidsregulering is het probleem verergerd omdat het nemen van krediet en het hebben van schuld in veel landen fiscaal aantrekkelijk is gemaakt. In 2007 stokte de kredietinflatie.

Toen minder kredietwaardige Amerikanen in de loop van 2006 en 2007 hun hypotheek niet meer konden betalen, kwam er een kink in de kredietkabel. De verpakte hypotheekleningen bleken veel minder waard dan gedacht. Omdat niemand van elkaar wist wie hoeveel van deze papieren had gekocht, ontstond er een financieel infarct en een bijna ineenstorting van het financiële systeem na de val van de Amerikaanse zakenbank Lehman Brothers in 2008. Centrale banken waren genoodzaakt om met alle mogelijke middelen het financiële en bancaire systeem te ondersteunen. De kredietbubbel dreigde om te slaan in een acute schulddeflatie. Er ging een schok door de wereld. Omdat overheid en bankwezen de afgelopen decennia zeer vervlochten zijn geraakt, zijn ze voor hun voortbestaan van elkaar afhankelijk. De overheid is objectief gezien namelijk al lang niet meer te betalen uit alleen belastinggeld. Bankleningen zijn nodig om de begrotingsgaten te kunnen dichten. En het door de financiële crisis in problemen geraakte banksysteem is voor het voortbestaan afhankelijk van overheidssteun (lees: de belastingbetaler). Het redden van de banken en financiële instellingen betekent dat er sprake is van een omgekeerde Robin Hood: van de armen wordt gepakt om de rijken te ondersteunen, terwijl die rijken ook nog eens rijk zijn geworden door het nemen van onverantwoorde risico's en het probleem van de kredietcrisis hebben veroorzaakt.

Miljarden euro's zijn gegaan naar de financiële instellingen. Maar een heel klein deel van het ondersteuningsgeld is gegaan naar investeringen in handel en industrie. En er is helemaal niets gegaan naar degenen die het hardst zijn getroffen door de crisis: de hardwerkende gezinnen die de belastinggelden moeten opbrengen. Wie krijgt dus uiteindelijk de rekening? De belastingbetalende burger! Want de winst is in dit systeem voor de banken, maar het verlies voor de belastingbetaler. We zijn hierdoor met z'n allen een stuk armer geworden.

Het leven op de pof lijkt ten einde. Door de kredietcrisis is het systeem van economische groei door goedkoop lenen spaak gelopen. De collectieve schuldenlast is te hoog geworden om nog voldoende economische activiteit te krijgen, de last weegt te zwaar. Veel krediet is gebruikt voor consumptie, waardoor veel frivole productiecapaciteit is gecreëerd. Nu de kredietstroom is opgedroogd, is een sanering noodzakelijk en zelfs onontkoombaar. Zwakkere bedrijven en overcapaciteit moeten helaas verdwijnen, maar dat is in de kern een heel gezond proces. Bang voor de reactie van de kiezers, kiezen overheden er vooralsnog voor om dit proces van schuld- en productiesanering tegen te gaan met nieuwe schulden. Men kiest voor het stimuleren van de economie en het overnemen van de risico's die door

banken zijn gecreëerd. Dit leidt uiteindelijk tot nog grotere problemen. Het financiële systeem wordt door aanpassing van boekhoudregels en ongelimiteerde steun in leven gehouden en de interbancaire geldmarkt is vooralsnog overgenomen door centrale banken. Daar bovenop proberen centrale banken, door een extreme verlaging van de rente, de kredietverlening tot leven te wekken om zo de economie weer te stimuleren. De begrotingstekorten lopen op. Dit kan echter niet al te lang meer doorgaan, omdat er onherroepelijk een punt komt waarbij de overheidsschuld te hoog is geworden en de leencapaciteit ten einde is.¹² Zodra de stimuleringsmaatregelen stoppen, zal blijken dat de economie helemaal nog niet op eigen benen kan staan. De kans is groot dat landen dan met elkaar in competitie gaan om hun munt te devalueren met als doel om de export te bevorderen en daarmee hun economie te stimuleren. Een mogelijk gevolg hiervan is handelsprotectionisme, gevolgd door een wereldwijde valutacrisis. Dan begint deel III van de crisis.

3.3 Verkeerde keuzes

Voor de burgers van Nederland zullen de economische en politieke gevolgen van de crisis de komende jaren ingrijpend zijn. Dat gaan we onder meer zien in de toenemende werkloosheid, de terugvallende winstgevendheid bij bedrijven, enorme overheidstekorten en nieuwe regels voor het financiële systeem.

Door nu de crisis te bestrijden met geleend geld, en dus de rekening overlaat aan volgende regeringen (lees: de belastingbetaler), vergroot de overheid de onduidelijkheid. Men stelt zich niet de vraag of een crisis die is ontstaan door het aangaan van te veel schulden kan worden opgelost door nog meer schulden. Het antwoord op die vraag is natuurlijk nee. Een gezonde economie groeit niet op basis van krediet, maar op basis van sparen en investeren. Door verder te gaan op een onbegaanbare weg creëert de overheid een onzekere ondernemer en een onzekere consument. Onzekere consumenten consumeren echter niet en onzekere ondernemers investeren niet. Dit zal leiden tot een negatieve conjunctuur spiraal, waarin een afname van besteding zal leiden tot verdere toename van werkloosheid.

Traditioneel roept de overheid bij economische tegenwind dat er zal moeten worden bezuinigd, maar het is nooit de overheid die bezuinigt! De overheidsuitgaven stijgen namelijk elk jaar, ook als er wordt gezegd dat de bezuinigingen 'dramatisch' zijn. Dit is natuurlijk niet verwonderlijk. Het totale aantal ambtenaren neemt namelijk niet af, maar toe. De begrotingen van alle ministeries nemen niet af, maar toe. De gezondheidszorg wordt niet goedkoper, maar duurder. Het onderwijs wordt niet goedkoper, maar duurder. De lasten gaan dus niet omlaag, maar omhoog.

¹² Inmiddels hangen drie Europese landen aan het Brusselse infuus en bevinden Spanje en Italië zich in de gevarezone.

3.4 Wie bezuinigt er dan wel? U!!

Om te beginnen past de overheid de kaasschaaf methode toe, het continu afkalven van de dienstverlening via voortdurende 'bezuinigingen'. Ook lukt het de overheid door nieuwe wetgeving en nieuwe procedures om mensen, die volgens de 'oude' regels recht hadden op een of andere uitkering of dienst, uit de uitkering of dienstverlening te werken. Over betrouwbaarheid gesproken. En alsof dit allemaal niet genoeg is, wordt de belasting verhoogd of worden nieuwe heffingen ingevoerd. Op deze manier is de enige die uiteindelijk bezuinigt de Nederlandse burger, en niet de overheid. Het is dan ook een kwestie van tijd totdat de overheid haar oog zal laten vallen op onze spaarcenten en pensioengelden.

3.5 Keerpunten

De economische crisis zal moeten worden bestreden. Er moeten snel echte keuzes worden gemaakt. Economisch herstel vereist duidelijkheid en een voorspelbare overheid. Deze systeemcrisis kan volgens DPK echter ook worden gezien als een kans. Een kans om te komen tot een efficiëntere en effectievere overheid. Te komen tot een samenleving waarin eerlijkheid en werklust worden beloond. We zullen ons moeten aanpassen. We moeten streven naar een vergaande hervorming van de verstikkende politieke instituties, het ongezonde politiek-economische landschap en de instabiele banksector.

Een gezonde hervorming van de Nederlandse economie en overheid kan niet worden gerealiseerd in een handomdraai. Er moet opnieuw worden gebouwd. We moeten ruim baan geven aan de ondernemers en werknemers in de productieve sector, want alleen daar wordt het geld verdiend. Productie moet weer voorop staan, er is genoeg geconsumeerd. Duidelijk moet zijn dat de overheid de consument is van de welvaart en de ondernemer de producent van de welvaart. In de financiële paragraaf staat ons gedetailleerde plan van aanpak.

3.5.1 Keerpunt: Meer Werkgelegenheid

De reden waarom velen van ons zich zorgen maken over de toekomst is dat we vergeten zijn wat het is om zelfredzaam te zijn. De overheid is terecht aan het bezuinigen, de kosten moeten omlaag. Iedereen weet dat er zware tijden aan komen.

Hoe kunnen we dan toch oplossingen vinden voor onze problemen? Door zelfredzaamheid, door te ondernemen, door de handen uit de mouwen te steken! Daarom is DPK sterk voorstander van het bevorderen van ondernemerschap.

Hoe kunnen we dat doen? Ten eerste moet ondernemen eenvoudiger worden met minder regels. DPK wil de regeldruk voor ondernemers halveren, waardoor ondernemers minder tijd kwijt zijn met het voldoen aan allerlei regels. Vervolgens kunnen we dat bespaarde geld dan weer investeren in de toekomst zodat de werkgelegenheid weer zal toenemen.

Om ondernemen weer aantrekkelijk te maken wil DPK dat de ondernemer in de eerste drie jaren 5% minder winstbelasting betaalt. Ook gemeenten moeten het ondernemersklimaat verbeteren door ondernemers vrij te stellen van lokale lasten in de eerste 3 jaar.

Iedereen die zijn baan in het verleden verloren heeft weet dat de kans klein is om precies hetzelfde werk weer te vinden. Daarom wil DPK verregaande mogelijkheden tot omscholing en opleiding, zowel op afstand, via internet als in klassen.

We hebben in Nederland veel knappe koppen en slimme ondernemers, daar moeten we veel meer mee doen. Niet afwachten totdat iemand anders het doet. Goede ideeën moeten goed beschermd worden, zeker in Europees verband in een Europees octrooi bureau.

Maar dat is niet alles. Ook universiteiten, scholen en onderzoeksinstituten moeten veel meer resultaten gaan boeken om met de beste ideeën van Nederland te komen. Daar zit onze kracht.

De jeugd is onze toekomst. En omdat we toch veel lasten doorgeven aan de volgende generatie, zijn we gewoon verplicht om meer aandacht te geven aan de jeugd. De leerplicht kan verlaagd worden naar 16 jaar, mits er vervolg is in het leerlingwezen om een vak te leren in de praktijk. Het leerlingwezen moet daarom weer in ere worden hersteld zodat vakmanschap weer die plaats in de samenleving krijgt die het verdient!

3.5.2 Keerpunt: Anders Bezuinigen

Nederland heeft nu de grootste overheid / semi overheid van Europa en sommige beweren: ter wereld! 61 procent van alles wat we verdienen in dit land gaat naar de overheid. In de jaren '50 ging er 45% van onze verdiensten naar de overheid. Tegenwoordig is het gemiddelde in Europa onder de 50%.

We ontkomen er dus niet aan om nog eens fors te bezuinigen. Weer geld uitgeven om de economie uit het slop te halen kan niet meer, want ook dat geld moet geleend worden. DPK is voor verregaande bezuinigingen om dit land weer concurrerend te maken in de wereld. Daardoor wordt het

vestigingsklimaat voor bedrijven verbeterd en zal de werkgelegenheid weer groeien. Met overheidsbanen redden we onze economie niet, we moeten de broekriem aantrekken.

Daarom zal er fors bezuinigd moeten worden op overheid, subsidies en ook op ontwikkelingshulp. De Noodhulp aan landen die getroffen zijn door natuurrampen of oorlog blijft natuurlijk bestaan. De hulp moet dan wel direct bij de hulpbehoevende terechtkomen.

De ontwikkelingshulp kan weer op vrijwillige basis gedaan worden, jaarlijks worden er miljarden uitgegeven aan subsidies waar U nooit om gevraagd hebt. De overheid en de door overheid gefinancierde organisaties spelen Sinterklaas met onze zuur verdiende centen. De meeste politici weten het wel, maar durven het niet te zeggen: het speelkwartier is over!

Ook wil DPK fors bezuinigen door verregaande vereenvoudiging van regelgeving. Door transparantie en efficiëntie kunnen er vele miljarden worden bezuinigd. Een voorbeeld hiervan is de vlaktaks. Een van de oprichters van DPK is als eerste gekomen met een vlaktaks in het partijprogramma. Nu zien we dat andere partijen het idee hebben overgenomen. Door een belasting met één tarief in te voeren, kunnen veel regels worden afgeschaft. Veel aftrekposten zullen verdwijnen en waar stimulering nodig is, kunnen leningen worden verstrekt. Wel wil DPK de minima ontzien bij de vlaktaks door het geven van garanties.

Verhoging van de EU-bijdrage staat lijnrecht tegenover ons principe van zelfredzaamheid. Ons land geeft de hoogste netto bijdrage per inwoner aan Brussel. DPK is er daarom voor dat onze bijdrage aan Brussel drastisch verlaagd wordt met 20%. Heel veel zaken die zogenaamd door Brussel worden opgelegd kunnen we best zelf bepalen in ons land, daar moeten we zelf uit kunnen komen. De herverdeling van geldstromen via Brussel moet herzien worden.

3.5.3 Keerpunt: Sterkere Economie

Wat doet de overheid met ons geld? De meesten weten het niet. Wat we wel weten is dat er te veel topsalarissen worden uitbetaald en dat er op grote schaal onduidelijke subsidies worden verstrekt. Maar er is meer aan de hand, veel meer. En daar moet nu wat aan gedaan worden!

Sommige partijen denken dat we ons wel weer uit deze crises kunnen financieren. Om dat te kunnen doen willen ze meer geld lenen, waardoor ons overheidspercentage nog verder omhoog gaat naar misschien wel 70%. Nog even zo doorgaan en we worden het rijkste communistische land ter wereld!

Hier moet een eind aan komen. Door een duidelijk en transparant bezuinigingsbeleid kan DPK het verschil maken. Niet meer potverteren, maar ons zelf uit het dal werken. Daarom wil DPK binnen 5 jaar naar begrotingsevenwicht.

Het verder belasten van de burger past daar dus helemaal niet in. De verhoging van de BTW is een jammerlijke fout, want daardoor zullen de burgers nog meer de hand op de knip houden en zal de economie verder afkoelen. Ook de forensentaks en het dubbel belasten van de burger moeten worden afgeschaft. DPK is voor afschaffing van successie- en schenkingsrechten.

3.5.4 Keerpunt: Herstel Woningmarkt

De woningmarkt ligt op zijn gat. Er worden nauwelijks nog woningen verkocht. Dat is jammer, want jarenlang was de woningmarkt de aanjager van de economie. In totaal maakte de woningmarkt in brede zin ongeveer 35% uit van wat we jaarlijks verdienden. Zonder herstel van de woningmarkt volgt dus ook geen herstel van de economie!

Natuurlijk is het heel lang goed gegaan en hebben veel mensen in dit land voordeel gehad bij de stijging van de gemiddelde huizenprijs. De afgelopen jaren zit er echter de klad in en daar moet iets aan gedaan worden. Daarom wil DPK dat de overheid zich op termijn terugtrekt uit de woningmarkt.

De tijd van woningbouwfusies is voorbij. Iedereen heeft genoeg van die grote instellingen die topsalarissen uitbetalen en speculeren. Ook hier zal door DPK (net als voor de gezondheidszorg) sjabloonbesparing worden toegepast. Alle bestuurders en managers laten solliciteren naar hun eigen baan. Net als met een sjabloon in de werkplaats, alles wat buiten de sjabloon valt wordt eraf gehaald. De woningbouwvereniging moet weer terug in het beheer van iedere gemeente met speciale aandacht voor ouderen en hulpbehoevenden. Hierdoor zal het woningbestand transparanter en meer marktconform worden gemaakt.

Een cruciaal punt in het eigen woningbezit is de hypotheekverstrekking. Ook daar zit behoorlijk de klad in. Banken zijn zeer terughoudend geworden. DPK wil deze impasse doorbreken door de banken te dwingen de restschuld van de vorige woning mee te financieren in de hypotheek van de nieuwe woning. Mocht de verkoper in een huurwoning trekken, dan mag hij de hypotheekrente over een eventuele restschuld op zijn vorige woning fiscaal blijven aftrekken.

Bovendien wil DPK een verbod invoeren op het gedwongen veilen van woningen.

Om de situatie op de woningmarkt verder te verbeteren wil DPK ook de mogelijkheid stimuleren om pensioenreserves aan te kunnen wenden voor de aflossing van de hypotheek tot 70% van de waarde. Desnoods is het de moeite waard te overwegen een nationale hypotheek- en spaarbank in te richten.

3.5.5 Keerpunt: Nieuwe Energie

DPK wil de afhankelijkheid van buitenlandse olie drastisch verminderen. Het grootste deel van de olieproductie vindt plaats in landen met een achterhaald regime.

Sommige partijen willen meer groene energie en dan hebben ze het vaak over windmolens. Wind is er genoeg in Nederland, maar windmolens zijn duur en onrendabel doordat er vaak te weinig wind is en dan moeten andere centrales de productie overnemen. Daarom is DPK tegen het gebruik van windmolens met overheidssubsidie. Zonnepanelen zijn een serieus alternatief ook al is er minder zon in ons land. Door verbeterde efficiëntie is er met zonnepanelen daadwerkelijk op huishoudniveau geld te besparen. Natuurlijk moet de overheid met een kwaliteitskeurmerk komen voor zonnepanelen, alsmede het certificeren van installatiebedrijven, zodat een verantwoorde kwaliteit is gegarandeerd.

Bovendien kunnen huishoudens met aanpassingen op de energiehuishouding en met verbeterde woningisolatie forse besparingen opleveren op de energierekening. DPK wil dit soort initiatieven voor nieuwe energie sterk stimuleren. DPK is daarbij groot voorstander van het verstrekken van renteloze leningen in plaats van het verstrekken van subsidies. De energiekosten zullen stijgen in de komende jaren. Om dat een halt toe te roepen is DPK voor innovatie van alternatieven van de huidige kernenergie.

3.5.6 Keerpunt: Solide Infrastructuur

De infrastructuur in ons land staat al jaren onder druk. Langzaam aan nemen de files op de snelwegen af, maar dat kan nog veel beter. DPK wil dat de rechterijstrook van de snelwegen in de spitsuren uitsluitend voor vrachtwagens zal worden bestemd.

Op veel plaatsen zullen opnieuw files ontstaan zodra de economie aantrekt. DPK wil daarom een dynamisch gebruik van de weg bij een groot verkeersaanbod. Dit kan door meer gebruik te maken van de vluchtstrook, gecontroleerd door matrix borden en weg begeleiding.

DPK is fel tegenstander van de invoering van de kilometerheffing. Het is krankzinnig duur en zal met name de werkende mensen treffen. Bovendien is de ervaring bij grote ICT projecten bij de overheid dat deze altijd duurder uitvallen. De kosten van invoering wegen nooit op tegen de opbrengsten.

De overheid heeft een primaire taak om de mensen snel op hun plaats van bestemming te laten komen. Dat is van cruciaal belang in een moderne economie. Daarom moet er ook op het spoor nog veel gebeuren. De NS en Pro-Rail moeten weer worden samengevoegd en gezamenlijk onder direct toezicht van de overheid worden geplaatst.

Tenslotte is DPK voor een coulant verkeersbeleid om de doorstroming te verbeteren en ergernissen te verminderen. De verruiming naar 10% overschrijding van de maximumsnelheid is daar een voorbeeld van. DPK wil een hogere maximumsnelheid als de verkeersdrukke dat toelaat.

3.6 Meer werkgelegenheid in een sterk concurrerende wereld

Hoe behouden we voldoende werkgelegenheid als de lagere lonen landen ons het werk uit handen nemen? Verplaatsen van productie en advieswerk gebeurt al op grote schaal. Nieuwe werkgelegenheid ontstaat door groei van bestaande productie en advieswerk, maar vooral door product- of procesverbetering ten gevolge van innovatie. In de concurrentie met de rest van ontwikkelende wereld is vernieuwing van groot belang. Innovatie vindt plaats door onderzoek van creatieve mensen met een gericht onderwijspakket. Het gaat erom dat de hele keten van onderwijs via onderzoek en innovatie naar starters tot MKB bedrijven moet concurreren tegenover onder andere Azië. Daar zit onze toekomst. De overheid moet dat hele proces veel beter stimuleren.

Is alles al niet uitgevonden? Nee, op bijna alle terreinen waar mensen actief zijn is nog vreselijk veel vernieuwing mogelijk. Zo is in de microbiologie nog 95% van de micro-organismen onbekend, wat kunnen we daar nog allemaal mee doen in de medische of farmaceutische wereld, de voeding of de industrie. In de materiaalkunde en de chemie is nog pas een klein deel van de mogelijkheden van nieuwe verbindingen en combinaties onderzocht. Maar ook de ICT vertoont nog steeds een krachtige groei van nieuwe mogelijkheden, denk aan ASML en TOM TOM in Nederland. Maar ook de wetenschap van diepzee, de diepere aardlagen, schaliegas en de mogelijkheden van ruimtevaart zijn nog vrijwel onbeperkt. En wat te denken van alternatieve energiebronnen voor als de fossiele voorraden te duur worden. Er is dus ruimte voldoende voor nieuwe innovatieve producten, -processen en advieswerk.

Wat kan de overheid doen? Zorgen dat het onderwijs gericht is op vernieuwing ten behoeve van industrie- en advieswerk door bijvoorbeeld het (her)invoeren en stimuleren van de ambachtsschool, het leerlingwezen, stageplaatsen bij bedrijven, minder managementlagen, onderwijs terug aan de leraar, e.d. Het onderzoek moet door bedrijven, die de markten kennen, worden aangestuurd. Te veel subsidies werken verslavend. Overheidsinstellingen die innovatief bezig zijn moeten zelf hun inkomsten verwerven

uit opdrachten en verkoop. De overheid moet via vereenvoudigde regelgeving ruimte geven aan onderzoek, starters en MKB. Zo moet bijvoorbeeld stamcelonderzoek niet verbannen worden naar het buitenland door angsten dat het gevaarlijk of onethisch zou zijn.

Er zijn nog ruim voldoende mogelijkheden om nieuwe werkgelegenheid in Nederland te scheppen, mits de overheid de hele keten van onderwijs, innovatie naar MKB ruim baan geeft door eenvoudige regels, enige belasting faciliteiten en gericht onderwijs. Dit hoeft niet veel extra geld van de overheid te kosten, maar meer een effectieve en efficiënte overheid die begrijpt wat de bedrijven nodig hebben om te groeien. Zo is het botweg een miljard euro in het onderwijs pompen dom, want het is niet gericht op werkgelegenheid.

4 Waarden en normen

De politieke economie heeft veel invloed gehad op de samenleving. Het gedrag van mensen onderling is veranderd en op z'n zachtst gezegd niet altijd ten goede, zo blijkt uit de jaarlijkse Nationale Vertrouwensmonitor. Goedkoop krediet, een snel expanderende economie zonder noemenswaardige tegenslagen in de vorm van recessies en de door de verzorgingsstaat overgenomen zorg voor elkaar, hebben er voor gezorgd dat mensen egoïstischer zijn geworden. Daarbij heeft het politieke spel van verdeel en heers in de polder de politiek ondoorzichtig en oneerlijk gemaakt. Het is voor de doorsnee burger niet meer te volgen. Politici, bestuurders en bankiers leven in een cultuur van lusten zonder lasten. Ze zijn beperkt aansprakelijk en profiteren schier onbeperkt van het collectief opgebrachte belastinggeld. Dit alles gaat ten koste van de samenhang en de minder bedeelden in onze samenleving. De Hollandse moraal van hard werken, spaarzaamheid en nuchterheid, maar ook van mededogen en behulpzaamheid is op de achtergrond geraakt.

Heel lang was het impliciete uitgangspunt in onze cultuur en van onze overheid, dat de ontplooiing van het individu meer welvaart en welzijn brengt dan welke collectieve aanpak dan ook. Deze oude waarden en normen zijn de laatste decennia echter verlaten en vervangen door een nieuwe set, waarbij verdeling van de welvaart boven bescherming van de welvaart staat, waarbij het gelijkheidsideaal belangrijker wordt geacht dan individuele ontplooiing, waarbij de eigen cultuur ondergeschikt is gemaakt aan andere culturen, waarbij slachtofferschap zwaarder wordt gewaardeerd dan eigen verantwoordelijkheid, waarbij het gezag wordt ondermijnd ten gunste van vrijblijvendheid. Deze set waarden en normen wordt zelfs via het recht door de overheid opgelegd.¹³ De keuze voor deze set waarden en normen heeft aantoonbare maatschappelijke schade aangericht en staat dus op gespannen voet met het algemene en particuliere belang. Langzaam maar zeker vervalt de Nederlandse samenleving in een communistisch bestel met een alles overheersende overheid die zichzelf in stand houdt met volgzone burgers die geen invloed meer hebben.

De door de overheid georganiseerde collectiviteit werkt echter niet meer, zowel sociologisch, economisch als monetair. De verdeel en heers politiek kent vele onbedoelde bijwerkingen, roept onvrede op, is niet transparant, oneerlijk en naar nu blijkt ook gewoon onbetaalbaar. Door de kredietcrisis is dit samenspel ontaard in een systeemcrisis. De crisis biedt echter ook een kans. Het betekent namelijk dat de overheid haar rol in de samenleving en de omvang van het takenpakket tegen het licht moet gaan houden. Door de

¹³ Sinds de laatste grote Grondwetsherziening van 1983 heeft de overheid expliciet een taak voor bepaalde zaken te zorgen, zie deel 1.

systeemcrisis is de overheid genoodzaakt zich terug te trekken uit de privésfeer van burgers. Mensen zullen in de nabije toekomst weer het heft in eigen handen moeten nemen. Hierdoor zal de concurrentiekracht van ons land weer toenemen en zal daardoor de groei terugkeren.

Toch zal ook een veranderde overheid hierin een belangrijke en krachtige rol kunnen blijven spelen, want ze handhaaft het recht. Een set spelregels waar zowel de overheid als de burgers zich aan moeten houden. Wij kennen in dit land namelijk een aantal niet onderhandelbare vrijheden, waarden en normen, rechten en plichten: de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van godsdienst, de vrijheid van vereniging, de gelijkwaardigheid van man en vrouw, alsmede de neutraliteit van de staat. Dit zijn de grondrechten en uitgangspunten die moeten worden bewaakt door overheid en burgers samen.. Deze spelregels zijn er niet voor niets. Alleen een samenleving waarin de regels helder en duidelijk zijn en waar goed wordt gehandhaafd, biedt de duidelijkheid en eerlijkheid die nodig is om welzijn en welvaart te genereren. Terugtrekken van de overheid wil niet zeggen een zwakkere overheid. Op veel gebieden zal de overheid zelfs krachtiger op moeten gaan treden. Denk bijvoorbeeld aan veiligheid, want alleen in een samenleving waarin mensen zich veilig voelen is harmonieuze sociale interactie mogelijk.

4.1 Nederland immigratieland?

Een onderwerp dat al heel lang onderdeel is van hevig debat en een goed voorbeeld van doorgeslagen overheidsinvloed is het immigratie- en integratievraagstuk.

De Nederlandse cultuur is decennialang stabiel geweest, ondanks het feit dat Nederland altijd een land is geweest dat open stond voor de toestroom van immigranten met een andere culturele achtergrond. Vanouds hebben mensen uit andere culturen emplooi en onderdak gevonden in een gastvrij Nederland. Ons land was bijvoorbeeld toevluchtsoord voor de in Engeland onderdrukte en naar Nederland gevluchte Pilgrim Fathers, de uit Frankrijk gevluchte protestantse Hugenoten en de in Spanje en Portugal onderdrukte Joden. Allen vonden destijds onderdak en hebben ze geprofiteerd van de Nederlandse samenleving en onze vrijheden. Nieuwkomers integreerden goed omdat er brood op de plank moest komen; er waren geen uitkeringen. De meeste immigratie vond plaats op basis van wederzijdse instemming. Er was sprake van vrijwillige integratie en een individuele economische noodzaak om te integreren. Het was een win-win situatie, de Nederlandse samenleving heeft van de smeltkroes geprofiteerd. We mogen er trots op zijn dat Nederland eeuwenlang voor deze traditie heeft gestaan.

Nederland worstelt nu echter met een erfenis uit het recente verleden. Onze cultuur was altijd sterk en open genoeg om mensen uit andere culturen op te nemen. De huidige bestuurlijke elite heeft ons absorptievermogen echter diep aangetast. Door gesubsidieerde massa-immigratie is de afgelopen dertig jaar snel een groot aantal mensen van andere culturen binnengekomen in Nederland. Hierdoor hebben mensen niet de tijd gekregen om goed met elkaar te leren omgaan en te integreren. De delicate balans tussen groepen mensen met verschillende culturele achtergrond, voorwaarde voor het functioneren van onze democratie, is uit de samenleving verdwenen.

Het ontstaan van een multiculturele samenleving als gevolg van massa-immigratie was mogelijk tegen de achtergrond van de zich expanderende politieke economie. Een politiek bevlogen overheid heeft sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw geen grenzen gesteld aan de immigratiestroom en de reikwijdte van de verzorgingsstaat. Toegenomen welvaart, relatief hoge uitkeringen en collectieve arbeidsovereenkomsten maakten goedkope arbeid onaantrekkelijk voor de eigen inwoners. Het vuile werk moest echter wel worden gedaan. Dit werd opgelost door gastarbeiders uit lage lonen landen uit te nodigen dit werk te doen. Na gedane arbeid werden ze op straat gezet met een uitkering. De gulle en weinig veeleisende Nederlandse overheid opende zijn grenzen voor een steeds omvangrijker migratiestroom uit landen met een sterk afwijkende cultuur.

Jarenlang was het credo van onze overheid 'integreren met behoud van identiteit', omdat werd gedacht dat de gastarbeiders na gedane arbeid weer naar het land van herkomst zouden terugkeren. Dat bleek een misvatting, de migranten bleven. Door gezinshereniging en gezinsvorming zijn we inmiddels toe aan de derde generatie migranten die Nederland weten te vinden. Onze -in eerste instantie sterk ideologisch gedreven en later gewoon gemakzuchtige- overheid heeft het falende multiculturele beleid decennialang volgehouden. Tegenstanders van dit beleid werden weggezet als extreem rechts of vreemdelingenhater. Nieuwe Nederlanders kregen hierdoor een verkeerd signaal, het signaal van vrijblijvendheid. Ze hoefden niet hun best te doen om mee te doen met onze samenleving. Hierdoor spreken ze onze taal relatief slecht, zitten veel allochtonen werkloos thuis en zijn specifieke groepen allochtone jongeren oververtegenwoordigd in criminaliteitscijfers, straatterreur, radicalisering en schooluitval, zoals blijkt uit cijfers van SCP jaarverslag 2011. Deze jongeren krijgen door gebrekkige aansluiting bij onze samenleving te weinig kansen, maar zouden zelf effectiever van aangeboden hulp gebruik moeten maken om zich aan te passen. Huwelijkskandidaten worden bijvoorbeeld vaak uit het land van herkomst gehaald. Dit alles zorgt voor een blijvend grote immigratiestroom van kansarme mensen met een andere culturele achtergrond. Deze ontwikkelingen gaan niet alleen ten koste van de oorspronkelijke inwoners van ons land, maar ook ten koste van de vele nieuwkomers die hier zijn gekomen om een nieuwe en betere toekomst op te bouwen en die gewoon Nederlander willen zijn.

4.2 Keerpunten

Een buitenlander die in Nederland komt wonen, kiest voor meedoen. De overheid ziet dat anders. Ook nu nog, na alle debatten en incidenten, is er niets geleerd. Nog steeds worden integratieproblemen bekeken en aangepakt vanuit de groepsgedachte. Volgens onze overheid moeten groepen zich emanciperen, moeten groepen worden beschermd tegen kwetsende meningen en moeten groepen worden gesteund door specifieke subsidies. Maar groepen handelen helemaal niet zelfstandig. Niet groepen plegen crimineel gedrag, maar individuen. Niet groepen weigeren te emanciperen, maar individuen. Niet groepen zijn gekwetst door ongewenste meningen, maar individuen. Alleen individuen kunnen worden aangesproken op hun gedrag. Alleen een individu is in staat om zich te emanciperen, alleen een individu is baas over zijn eigen gedrag. Dat betekent dat alle groepsgebonden subsidies zoveel mogelijk beperkt - en subsidies aan andere (buitenlandse) culturen worden afgeschaft.

Wanneer mensen zich op Nederlandse bodem vestigen, dienen zij zich aan te passen aan onze normen en waarden, aan de pluriformiteit van meningen en onze vrijheid van meningsuiting. Mensen met lange tenen die niet kunnen leven met onze Nederlandse normen en waarden hebben de keus om naar een andere bestemming uit te zien. Het is onbestaanbaar dat wij als Nederlanders onze eeuwenoude verworvenheden weg moeten gooien omdat allochtonen zich hier niet willen aanpassen. Het gaat dan soms om simpele zaken als het sinterklaasfeest met zwarte pietten. Het moet weer normaal worden dat er een individuele economische noodzaak is om te integreren. Niet integreren omdat een ander dat van je verlangt, maar omdat er brood op de plank moet komen. Dus geen economische afhankelijkheid meer van de overheid, geen overbodige overheidssubsidies en geen gesubsidieerde immigratie. DPK heeft er vertrouwen in dat dit een goede basis is voor de toekomst.

Immigratie moet sterk worden beperkt. Alleen buitenlanders die met hun opleiding goede economische perspectieven hebben en hard werken zijn welkom. De Nederlandse samenleving krijgt hierdoor ruimte en rust om buitenlanders te laten integreren in onze samenleving. Het beleid moet zijn gebaseerd op selectie aan de poort. Kansarme buitenlanders zijn niet meer welkom. Dat is helemaal niet zo moeilijk als de huidige politieke elite beweert. Alleen mensen die een bijdrage leveren aan onze economie mogen in de toekomst nog toegelaten worden in ons land.¹⁴ Buitenlanders die zich in Nederland willen vestigen moeten werk hebben gevonden. Op die manier worden ze, net als vroeger, weer welvaartbrenger en

¹⁴ We leven in Nederland in een hoogontwikkelde samenleving die aan de vaardigheden van mensen hoge eisen stelt om zich een volwaardige plek te kunnen verwerven. De behoefte aan hooggeschoolde arbeidskrachten zal de komende decennia waarschijnlijk groeien. Dat dwingt naast een kwantitatief toelatingsbeleid ook tot een kwalitatief toelatingsbeleid. Daar waar Nederland een beroep zal moeten doen op hooggeschoolde werknemers uit andere delen van de wereld, zullen we de procedures voor toelating zo eenvoudig mogelijk moeten houden. Dit is vooral belangrijk omdat we de concurrentieslag met andere hoogontwikkelde landen niet mogen verliezen. Ook zij zullen immers in toenemende mate een beroep gaan doen op deze groep mensen.

netto bijdrager aan onze samenleving, een win-win situatie.¹⁵ Alleen op deze manier is integratie betaalbaar en de kans op echte integratie groot. Buitenlanders die er moeite voor moeten doen, zijn later trotse Nederlanders en trots op Nederland!

Asielverlening moet een uitzondering zijn en geen recht of regel en geldt alleen voor echte politieke vluchtelingen. Mensen hebben eventueel recht op hulp, maar hebben niet per definitie recht op verblijf in ons land. Het verblijf is in principe tijdelijk. Hulp moet bij voorkeur ter plaatse of in de directe omgeving verleend worden, zodat immigranten in hun eigen omgeving kunnen blijven voor opvang. We zijn het tegenover mensen die als asielzoeker naar ons land komen verplicht om geen valse verwachtingen te wekken ten aanzien van een mogelijk verblijf. De besluitvorming over toelating of afwijzing moet kwalitatief goed, maar vooral sneller plaatsvinden dan op dit moment gebeurt. Goed en snel beslissen betekent dus geen eindeloze procedures waardoor mensen en kinderen soms jarenlang hun verblijf kunnen rekken.

4.2.1 Keerpunt: Betere Veiligheid

Veiligheid is een kerntaak van de overheid en dat moet zo blijven. Onder bepaalde voorwaarden kan de veiligheid worden uitbesteed aan particuliere beveiligingsbedrijven, mits het kostenverlagend en kwaliteit verhogend is.

Iedereen maakt zich zorgen om zijn eigendommen. En terecht! Als je jaren voor iets heb gewerkt dan wil je niet dat het wordt beschadigd of gestolen.

DPK wil dat het politieapparaat grondig herzien wordt. Dat kan door het invoeren van een Nationale Politie met gekozen politiechef, maar ook door de burger te betrekken bij de opsporing. Essentieel daarbij is dat de pakkans wordt verhoogd. Wij zijn voor het uitbreiden van Burgernet, waarbij we met elkaar samenwerken om elkaars straat veilig te houden.

Bij zelfredzaamheid hoort ook het zelf oplossen van conflicten. Waarom zouden we naar de rechter stappen en denken dat die ons probleem wel kan oplossen? Vaak wordt het dan alleen maar erger en langduriger. DPK vindt dat burgers die zelf via een tussenpersoon (mediator) proberen een oplossing te zoeken voor hun probleem een streepje voor moeten hebben.

Veiligheidspersoneel zoals politie, brandweer, leger en ambulance moeten goed hun werk kunnen blijven doen. Er zal hier en daar gereorganiseerd moeten worden, maar daar mogen hun basistaken niet onder

¹⁵ Overigens komen alleen mensen voor een paspoort in aanmerking als ze geen crimineel verleden hebben en geen gevaar vormen voor de openbare orde.

lijden. We moeten in Nederland voor 100% kunnen rekenen op onze hulpverleners in geval van nood. Bij grote commerciële evenementen moet de inzet van veiligheidspersoneel niet door de belastingbetaler worden betaald maar door de organisator.

Ook het gevangeniswezen moet drastisch herzien worden. Langgestrafte gevangenen kunnen veel goedkoper in bijv. Oost-Europa worden ondergebracht, wel op onze condities. De bespaarde miljoenen kunnen aangewend worden voor ouderen en hulpbehoevenden. Onze strafrechtspraak is nog steeds gericht op de dader: in de strafmaat staat nog steeds het zieligheidprincipe voorop. DPK vindt dat er steviger gestraft mag worden, zeker in het geval van recidive. Bij zware geweldsmisdaden wil DPK het principe invoeren van "2 strikes out". Iedereen krijgt na een zware geweldsmisdaad nog een kans, maar bij een tweede misdaad van dit kaliber volgt levenslang. Geweldplegers gaan in de ogen van DPK naast een reguliere straf een vaste en forse boete betalen aan het slachtofferfonds. DPK is ook voor het invoeren van minimumstraffen en snelrecht bij lichte criminaliteit.

In groepsverband gaan drugsrunners veelal vrijuit, omdat ze zich snel van hun drugs ontdoen bij confrontatie met de politie. Daarna is het moeilijk degene aan te wijzen wie de drugs in bezit had. DPK wil dat in al dit soort gevallen (zie ook de Nijmeegse scootermoord) de groep in zijn geheel wordt veroordeeld. Het slachtoffer zal meer centraal moeten worden gesteld.

Het instellen van een stadinternaat heeft onze voorkeur.

Op gebied van Defensie kan er nog veel gedaan worden. De landmacht zal moeten worden afgeslankt. Verregaande samenwerking met de Duitse landmacht ligt voor de hand. Over het algemeen zullen conflicten van de toekomst in de lucht en op zee worden uitgevochten. Op het land kan de luchtmobiele brigade of het korps mariniers worden ingezet. DPK wil daarom verregaande verbetering van onze krijgsmacht binnen het budget door de aanschaf van minder en andere toestellen. DPK wil zich meer richten op drones en andere moderne manieren van bescherming, zoals met computer- en internetmogelijkheden (o.a. bestrijding cyber warfare).

De veiligheid op het internet verdient veel meer aandacht van de overheid omdat het betalingsverkeer en veel economisch verkeer daarvan bijna volledig van afhangt.

Samenvattend wil DPK niet bezuinigen op het totale defensie budget.

4.2.2 Keerpunt: Nederlandse Natuur

Wat gaat er gebeuren met onze prachtige natuurgebieden? Ook daar zal in de komende jaren een hoop veranderen. DPK wil grote natuurgebieden handhaven en efficiënter beheren. Als kleinere natuurgebieden niet kunnen worden samengevoegd, moeten ze worden afgestoten.

DPK staat met beide benen op de grond in het natuurbeleid. De doelmatigheid van de parken moet worden herzien met de nadruk op recreatie en educatie.

Bovendien moet onze natuur schoon blijven. Vervuilers moeten stevig worden aangepakt. Voor het schoonhouden van parken kunnen mensen met behoud van uitkering worden ingezet, maar bescherming van ons landschap begint bij jezelf.

In de afgelopen jaren is er nogal wat te doen geweest over opwarming van de aarde en klimaatbeheersing. De klimaatconferenties zijn langzamerhand een lachertje geworden. DPK is daar duidelijk over: opwarming van de aarde wordt voor 99% bepaald door de zon.

4.3 Nederlandse kunst en cultuur

Kunst en cultuur is geen kerntaak van de overheid, maar zaken als bijvoorbeeld het Rijksmuseum moeten we blijven ondersteunen. DPK is voor behoud van onze kunst en cultuur sector in Nederland. DPK streeft naar stimuleren en faciliteren van cultureel ondernemerschap. DPK is tegen opslag van kunst in overheidsgebouwen en wil die deels te gelde maken. Wat betreft kunst in de openbare ruimte zou gebruik gemaakt moeten worden van "crowd-sourcing"¹⁶. Indien de helft van de waarde van een te realiseren kunstwerk door de Nederlanders wordt samengebracht is de overheid bereid te kijken hoe dit project mede te realiseren. Op deze wijze voorkomen we dat er overal kunstwerken worden geplaatst die geen draagvlak hebben onder de bevolking. De regeling beeldende kunst bij rijksgebouwen moet herzien worden.

4.4 Masterplan

Om de economie weer uit het slop te trekken is een masterplan ontwikkeld. Dit masterplan sluit aan op het programma en met de twee jaar die daar worden genoemd kan een aanvang gemaakt worden met het op orde brengen van de ZBO's. Natuurlijk verloop bij de overheid geeft dan voldoende ruimte om in die twee jaar al enkele maatregelen uit te voeren. De rust, die verkregen wordt door ontslagbescherming en de besparing die voorkomt uit de nullijn voor overheids personeel en geen belastingverhoging, geeft ruimte voor herstel van vertrouwen in de overheid en de economische vooruitzichten. Het masterplan is daarmee in lijn met het programma van DPK. Het masterplan is te downloaden via de website www.DPK.nu.

¹⁶ **Crowdsourcing** is een Engelstalig neologisme, gebruikt om een recente ontwikkeling aan te duiden, waarin organisaties (overheid, bedrijven, instituten) of personen gebruikmaken van een grote groep niet vooraf gespecificeerde individuen (professionals, vrijwilligers, geïnteresseerden) voor consultancy, innovatie, beeldvorming en onderzoek. Bron: wikipedia.nl